

Alexandru Racu: Prizonierul lui Bibi

🕒 Acum 25 minute 👁 29 Vizualizari 📖 6 Timp de citire

Permiteți-mi să propun următoarea ipoteză:

Provocarea Israelului care provocat replica – altminteri predictibilă – a Iranului e, de fapt, un șantaj al Israelului la adresa Administrației Biden.

În condițiile în care se apropie alegerile și Biden e tot mai stresat de faptul că americanii musulmani și o bună parte din electoratul său progresist nu îl vor mai vota la toamnă din pricina complicității sale la genocid, relațiile dintre Biden și Netanyahu deveniseră în ultima vreme tot mai tensionate, culminând cu anularea unei vizite diplomatice israeliene în SUA după ce abținerea SUA a permis, în cele din urmă, adoptarea unei rezoluții a Consiliului de Securitate al ONU care cere o încetare imediată a focului. A urmat un apel telefonic furios al lui Biden către Netanyahu după ce IDF-ul a ucis șapte lucrători umanitari, presa de peste ocean lăsând să se înțeleagă că Biden l-ar fi avertizat pe Bibi că va suporta consecințe foarte serioase (poate chiar sistarea ajutorului militar american, nu e clar) dacă nu încetează războiul purtat împotriva civililor palestinieni. După care a urmat, ca din senin, bombardamentul israelian asupra consulatului iranian din Damasc, în urma căruia au fost uciși un general iranian și câțiva membri ai Consiliului Gardienilor Revoluției.

În condițiile în care Israelul pare determinat să ducă până la capăt treaba de care s-a apucat în Gaza, adică “lupta împotriva Hamas” prin intermediul purificării etnice care a devenit evidentă chiar și pentru CNN, e ușor

de înțeles de ce Israelul a decis tocmai acum să provoace Iranul. Pentru că știe că în cazul unui război cu Iranul, Biden nu poate să stea deoparte. Din mai multe motive:

<   >

puterilor revizioniste care vor să termine mai repede cu lumea unipolară.

b. Dacă, prin absurd, Biden ar sta deoparte, atât republicanii, cât și lobby-ul israelian ar pune tunurile pe el chiar în ajun de alegeri, ceea ce ar însemna că Biden va pierde și electoratul tefelisto-fascist, în condițiile în care pe cel tefelisto-socialist (foștii sanderniști) nu văd cum ar mai putea să-l recupereze.

c. Dacă Biden l-a amenințat pe Bibi că oprește livrările de armament în cazul în care cel din urmă nu își oprește genocidul, e clar că SUA nu ar avea cum să oprească livrările de armament în cazul în care Israelul ar intra în război cu Iranul, ci, fără îndoială, le va spori (cu sprijinul entuziast al acelorași republicani din Congres care de jumătate de an blochează ajutorul pentru Ucraina).

d. Intervenția SUA e de natură să încline balanța decisiv în favoarea Israelului, în condițiile în care SUA știu că un Israel pus la zid, care nu se mai poate apăra prin mijloace convenționale, va fi constrâns să recurgă la opțiunea nucleară (așa numita opțiune Samson din doctrina strategică israeliană); tocmai de aceea, SUA nu își pot permite – din rațiuni ce țin, în ultimă instanță, de propria securitate națională – să lase Israelul să sufere pierderi masive într-un război convențional.

În același timp, Netanyahu își dă seama că un război cu Iranul va arunca în aer prețul petrolului și odată cu el va arunca în vrie și economia americană, chiar în prag de alegeri (ce să mai vorbesc de aia europeană, mai vulnerabilă din punct de vedere energetic, în condițiile în care și în UE se preconizează o revoltă populistă ce poate ușor deveni o revoltă împotriva hegemoniei americane care a sugrumat deja economia europeană pe motiv de Slava Ucraini; or SUA chiar nu își permit să își mai piardă și aliații tradiționali în condițiile în care luptă deja pe toate fronturile: și în Ucraina, și în Orientul Mijlociu, și în Pacific, unde situația foarte tensionată poate oricând să degenereze într-un nou conflict deschis).

Rezultă așadar că Biden este prizonierul lui Bibi, care vrea să își ducă la capăt operațiunea (militară specială) de purificare etnică a Fâșiei Gaza și care poate de acum să-l amenințe cu implicarea SUA într-un război care îi va îneca definitiv lui Biden campania electorală, dacă Biden nu e dispus să rămână alături de Bibi până la capăt. În plus, și capitalul de victimizare al Israelului, necesar pentru justificarea “morală” a genocidului din Gaza, trebuia reîmprospătat un pic, în condițiile în care în ultima vreme începuse să se cam epuizeze. Până și CNN-ul începuse să cam uite de “Israel’s right to defend itself”, așa că era timpul să i se amintească de faptul că Israelul e victima (antisemitismului și terorismului) în filmul acesta. În fine, Netanyahu va putea să spună că acum mai mult ca niciodată trebuie să se arate neînduplecat față de Hamas – adică față de civilii din Gaza, dacă e să traducem afirmația din noulimba sioneză – pentru a le transmite în mod clar tuturor dușmanilor Israelului că nu se dă în lături de la nimic atunci când e în joc securitatea statului evreu.

Iar bietul Biden – care oricum ar da-o e terminat politic – e silit să meargă cu Bibi până la capăt. Mai grav e însă faptul că aici nu mai e vorba doar de imaginea președintelui american, ci și de imaginea statului american, pe care cel dintâi o angajează. Pe veci. Inevitabil, istoricii vor consemna că genocidul din Gaza nu a fost făcut doar de Israel, ci de Israel alături de SUA. Mai devreme sau mai târziu, vor avea și ei parte de echivalentul Comisiei Wiesel (în ipoteza fericită în care va mai rămâne ceva din civilizația modernă după “demenții ani ’20”).

Cu greu și-ar fi putut imagina cineva un sfârșit mai jalnic al hegemoniei americane. Pierderea statutului de hegemon global, altfel inevitabilă, vine la pachet cu falimentul moral. Dincolo de înmulțirea provocărilor

strategice care devin, încet încet, copleșitoare pentru SUA, cert e că după Gaza nimeni nu se va mai uita în gura americanilor, nici în gura “apostolilor democrației” – cei “trimiși” de Farul Democrației să propovăduiască

Despre autor

editor